

5 Ιουνίου 2014

Ένας κατά πάντα Ορθόδοξος Ποιμένας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Του Αρχιμ. Κύριλλου Κωστόπουλου

Πενήντα χρόνια πέρασαν από την προς Κύριον εκδημία ενός κατά πάντα Ορθοδόξου Ποιμένος, του π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου.

Δραττόμενος της ευκαιρίας αυτής, θα ήθελα να αναφερθώ μέσα σε λίγες γραμμές στον πνευματικό μου πατέρα και οδηγό από αυτής ακόμη της παιδικής ηλικίας των δέκα ετών, παρουσιάζοντάς τον ως το πρότυπο Ορθοδόξου κληρικού και ποιμένος.

Ο Ιερός Χρυσόστομος στους περί Ιερωσύνης Λόγους του αναφωνεί: «Φωτός δίκην την οικουμένην καταυγάζοντος, λάμπειν δει του ιερέως την ψυχήν» (S.chr. 272, κεφ. 6, 446).

Τέτοια λαμπρή και φωτισμένη από το άκτιστο φως της Τρισηλίου Θεότητας ψυχή ήταν και η ιερατική - ποιμαντική ψυχή τού αιμνήστου Πατρός και Διδασκάλου μου.

Ο πατήρ Γερβάσιος ήταν μύστης και κήρυκας της εμπειρικής ευχαριστιακής Θεολογίας, χωρίς να αφίσταται και της ακαδημαϊκής Θεολογίας.

Ο ίδιος ακολούθησε την εμπειρική Θεολογία, η οποία τρέφεται με την προσευχή της μετανοίας και την θέα του ακτίστου φωτός.

Γι' αυτό και την αγάπη προς τις Ιερές Ακολουθίες, αλλά και την Μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας μας την έκαμε εντρύφημα της καρδιάς μας.

Ήταν ο διακριτικός Ορθόδοξος πνευματικός «Γέροντας», ο οποίος διέκρινε τα βάθη της ψυχής μας, τις μυστικές πτυχές της και μας οδηγούσε «εις νομάς σωτηρίους».

Η ικανότητά του να εισδύει στα βάθη της ανθρώπινης ψυχής και να ανασύρει από εκεί τα πάθη και τις αμαρτίες, αλλά και τους στεναγμούς της διψασμένης ψυχής για την Ορθόδοξη αλήθεια, δεν ήταν μόνον αποτέλεσμα της μακράς πείρας του, αλλά και του χαρίσματος του δοσμένου από τον Θεό, χαρίσματος διορατικού, παρακλήσεως και πατρικής αγάπης.

Όταν πλησιάζεις τον πατέρα Γερβάσιο, αισθανόσουν ότι η σχέση σου μαζί του ήταν μια ελεύθερη αναγεννητική σχέση, η οποία σε αναγεννούσε στην αληθινή πνευματική ζωή και όχι απλώς μια παιδαγωγία.

Ήταν η σχέση που αποκτούσαν οι πιστοί με τον Απόστολο Παύλο: «Εάν γαρ μυρίους παιδαγωγούς έχητε εν Χριστώ, αλλ' ου πολλούς πατέρας, εν γαρ Χριστώ Ιησού δια του ευαγγελίου εγώ υμάς εγέννησα» (Α΄ Κορ. 4, 15).

Ο ζήλος του πνευματικού μου πατρός Γερβασίου ήταν τόσο και τέτοιος, ώστε οι παρεμποδίσεις και οι συκοφαντίες που του γίνονταν στο ποιμαντικό του έργο, ακόμη και από εκκλησιαστικούς παράγοντες, δεν στάθηκαν ικανές να αναχαιτίσουν ή να σταματατήσουν ή ακόμη και να μετριάσουν τον ζήλο του αυτών.

Μας δίδαξε μέσα από το Ορθόδοξο φρόνημά του, μέσα από την σκληρή προσωπική εκκλησιαστική άσκησή του, μέσα από την εν Χριστώ αγάπη και την ταπείνωσή του.

Έτσι η ποιμαντική του, ως απαύγασμα της προσωπικής αγίας ζωής του, μας οδηγούσε στην Εκκλησία του Χριστού και όχι σε ένα ιδεολογικό σύστημα ή έστω σε μία θρησκευτική οργάνωση.

Και τούτο γιατί η ζωή της Εκκλησίας γίνεται κατανοητή και προσιτή μέσα από ένα γεγονός ζωής και όχι με μια προσχώρηση σε κάποια ιδεολογία ή σε ένα «σύστημα σωτηρίας».

Εμείς «χειραγωγούμεθα» στην Θεογνωσία, στην προσευχή, στην εκκλησιαστική άσκηση, στην αλήθεια και την εκκλησιαστική ζωή, συντονιζόμενοι με την πείρα

του πατρός μας Γερβασίου στην οδό προς τον «θείο έρωτα».

Η προσέγγιση της ζωής και του έργου μιας πνευματικής εκκλησιαστικής μορφής, όπως αυτής του αιμνήστου πατρός Γερβασίου, στα πλαίσια ενός άρθρου δεν είναι μόνο δύσκολη, αλλά και επικίνδυνη.

Και τούτο γιατί αναγκαστικά οι εντυπώσεις δεν ανταποκρίνονται στην όλη οντολογική προσωπικότητά του. Εμείς απλώς προσεγγίσαμε την Αγία αυτή μορφή, ώστε να γίνει έστω και ακροθιγώς φανερή η μεγάλη, από πάσης πλευράς, θεολογική και εκκλησιαστική αυτή προσωπικότητα.

* Δημοσιεύτηκε στην Εφημερίδα «Πελοπόννησος» των Πατρών στις 1/6/2014

Πηγή: romfea.gr